

GẶP LẠI NGƯỜI PHÁP ĐẠO THƯỜNG TỰ XUNG LÀ: “ĐỨC NGÀI”

Hôm nay, ngày 15 tháng 4 năm 2008, tôi cùng Thầy, Huyền, Romain đi chợ mua thức ăn. Là người Việt Nam lần đầu tiên đến nước Mỹ nên mọi thứ đối với tôi đều mới lạ, nên mỗi khi có dịp cùng Thầy đi ra ngoài thì Thầy luôn giới thiệu cho biết những địa danh, thắng cảnh mà xe đi qua. Hôm ấy, khi Huyền lái xe đi ngang 1 trường Đại Học, tôi xin phép Thầy cho dừng xe lại để tôi vào xem.

Tôi và Romain đi dọc trường Đại Học, kế bên đó là một tượng đài nhìn thấy tượng đài có tính chất chính trị. Thầy đứng bên ngoài, tôi hỏi Thầy thì Thầy bảo không vào vì Thầy không muốn người ta lợi dụng hình ảnh của Thầy trong khu vực này với bất kỳ lý do nào.

Tôi đang loay hoay chụp hình cho Romain thì tôi nghe giọng nói của người Việt Nam từ phía sau: “Hình như người tôi quen”. Câu này nghe nhiều lần nhưng vì đang chụp hình và nghĩ là ai đó nhìn thấy người quen nào đó chứ không phải đang nhìn thấy tôi.

Khi chụp xong hình tôi quay ra ngoài thì một sự bất ngờ đến ngạc nhiên. Trước mắt tôi là hình ảnh cô ĐBL. Niềm vui mừng gặp lại cố nhân mà cả gia đình tôi đã có một quãng thời gian từng gắng bó. Vì lẽ đó trong phút chốc niềm vui hội ngộ mà tôi quên đi những việc mà cô đã làm không tốt với Pháp Đạo và Thầy tôi .

Từ trước đến nay, cô thường nhân danh là Đức Ngài nhập vào thân xác của cô để tuyên truyền, xách động, lôi kéo các pháp hữu, rồi truyền ra những lời không đúng nhằm đã phá Đức Thầy như cô thường tự nhận là Đức Ngài rồi nói với mọi người rằng: “Ta đã chọn sai vị truyền nhân ”.

Trong khi đó chúng ta ai cũng đều biết Đức Ngài là một vị Phật tại thế, Ngài rất sáng suốt trong mọi việc, ngay còn tại thế, Đức Ngài đã thông suốt và thấy rõ chuyện từ ngàn năm về trước cũng như ngàn kiếp về sau của chúng sanh, thế mà việc chỉ định 1 truyền nhân cho cả 1 Pháp Đạo mà chỉ vài năm sau thì cho là.... chọn sai? Hơn thế nữa, cô còn mạo nhận là Đức Ngài để “ban phong” một số người thế Thầy dẫn dắt Pháp Đạo (Không phải là 1 mà là nhiều người), nhằm tạo ra sự chia rẽ trong Pháp Đạo, đưa các pháp hữu rời bỏ Thầy cho những ai háo danh vì vô minh.

Chúng ta cũng cần ghi nhớ là, cô đã thọ pháp nhiều năm nhưng ngay từ thời Đức Ngài còn tại thế, cô không được chuẩn Thánh Danh cũng không có những Bảo Pháp cao quý.

Gặp lại cô, đừng nói chuyện cô cũng dùng cách thường ngày của mình là tạo như mình chính là “Đức Ngài”, cả một quá trình nói chuyện cùng nhau cô biểu lộ lời nói từ ái giống như có sự hiện diện của Đức Ngài nhưng rất rỗng tuếch.

Cô nói: “Mọi người chúng ta gặp nhau thế này là cái tình ngàn năm mới có hãy cố gắng trân trọng gìn giữ, đừng để mất đi cái tình”. Khi đó Thầy liền bảo: Có Sư Tỉ từ Việt Nam sang được mấy tháng đang ở nhà Con (Đức Thầy vẫn luôn giữ tình gia đình với cô vì Thầy biết cô từ khi còn nhỏ). Dù được nhắc đến Sư Tỉ nhưng cô vẫn không lời hỏi thăm về sức khỏe hay các vấn đề chi khác về Sư Tỉ mà cô đã có một thời gần gũi, đây là cái mâu thuẫn, vậy mà luôn miệng gọi người nên giữ cái tình ... “ngàn năm”.

Cô nói: “Chúng ta là người cùng một nhà nên có việc gì chém nhau thì chém bằng sống chứ đừng chém bằng lưng”. Dụng ý của câu này tôi không hiểu ý cô nói là thế nào? Phải chăng ý của cô nói đến các vị phản đạo nghe lời xúi giục của cô đã dùng lưỡi đao chém Thầy bằng hình thức bêu xấu, nhục mạ Thầy của mình qua các bài viết rồi đem đăng tải trên các thông tin đại chúng tại Mỹ, hay là ý của cô muốn nói sau này nếu như Thầy có ra tay tác động vào những nhát dao của các vị ấy thì Thầy nên ... nhẹ tay một tí! Vì cô dư biết mọi đòn phép, những người phản đạo đã tung ra hết rồi không hại được Thầy, còn Thầy thì chưa, hoàn toàn chưa tung đòn phép chi cả!

Nếu nói Thầy ra tay đề đẩy các vị ra thì chuyện này không bao giờ có. Thầy chỉ dùng tâm trí, sức lực và thời gian có được của Thầy để làm việc lợi ích chung cho nhân sinh.

Bằng chứng là cô đã nhìn tận mắt thấy Thầy luôn thoải mái vui vẻ với cô như không hề có việc gì đã xảy ra, từ những phút giây đầu tiên khi Thầy nhìn thấy cô, Thầy đã gọi lớn tên cô nhiều lần nhưng cô vẫn không chút phản ứng, bộc lộ sự không bình thường. Khi tôi và cô nhìn thấy thì vui mừng ôm lấy, Thầy đứng kế bên nói chuyện với cô nhưng cô không có được sự tự nhiên, cô không đáp lại lời chào hỏi cũng như trò chuyện cùng Thầy, và Thầy vẫn thản nhiên tiếp tục khơi chuyện để tạo ra bầu không khí vui vẻ. Mãi đến một lúc sau cô mới lấy lại thăng bằng, tự nhiên để trò chuyện cùng Thầy.

Mọi người nhìn diễn biến cuộc gặp gỡ và nội dung câu chuyện bên trên sẽ thấy ra rằng Thầy luôn bình thản, an nhiên và tha thứ. Thầy không trách cứ, và luôn mở rộng vòng tay với tất cả. Có nhìn ở sự đối diện với cái nghịch trước mắt thì mới thấy được bản lãnh của Thầy và “bản lãnh” của người thường mạo danh là ... “Đức Ngài”.

Cô bảo: “Mỗi tháng Trăng Rằm, có khi hàng tuần cô thường nhận được message và nhận nhiều lắm. Ông Trên, Đức Ngài muốn nhờ cô chuyển message đến cho con nhưng vì cô quá bận, cô không có thời gian và không có điều kiện...để đến con mà trao lại những message ấy”.

Tôi nghĩ trong cuộc sống hằng ngày khi mình cần nhờ ai đó trao hay gửi lời nhắn đến một người khác thì trước tiên mình phải biết người đó có khả năng giúp mình trao được lời nhắn mà mình muốn gửi hay không? Không ai nhờ đến người mà mình dự biết người đó không thể nào chuyển trao được.

Tôi đến ĐHLĐ thấy mọi người làm việc, Thầy gửi message liên tục hàng ngày, Ôn Trên cao hơn, làm việc còn nhiều, liên tục hơn không lẽ gửi message phải đợi tới ngày Rằm? Ôn Trên biết cô không gửi đi được những message đó mà Ôn Trên cứ gửi liên tục từ Rằm này sang Rằm khác...? Không lẽ công việc phải đợi lúc Rằm mới có? Cũng như muốn giúp người, muốn cứu người, muốn dạy người phải đợi lúc Rằm? Một câu nói nặng mùi mê tín dị đoan.

Trong lúc trò chuyện, Thầy và tôi vẫn hỏi thăm sức khỏe của chú (chồng của cô) và mọi người trong gia đình cô. Một lúc sau chúng tôi chào nhau ra về, tôi gửi lời thăm chú và các em, nhưng trong quá trình nói chuyện tôi thấy hơi ngạc nhiên vì cô không hề nhắc đến Má tôi và không lời hỏi thăm sức khỏe như trước đây mà cô thường hay nhắc đến, vậy mà cô luôn nói đến cái tình ngàn năm phải cố gắng giữ gìn vì nó khó mà có được! Sau cùng, cô cố sờ tay lên trán giống như cách có Đức Ngài hiện diện. Tôi vừa gỡ tay của cô ra và vừa chỉ tay theo hướng Thầy tôi đang đi khẳng định nói với cô rằng: Tôi đã có Thầy.

Với tôi, gia đình cô vẫn trong lòng tôi như lúc cùng chung chí hướng, cô đi theo một hướng khác còn tôi vội bước chân theo Thầy và tôi đôi lần ngoái nhìn hình dáng người xưa cho đến khi khuất dáng.

Tôi viết bài này với tính cách 1 nhân chứng cho một hoàn cảnh đã hiện ra trước mắt của tôi và mong tất cả đoàn kết tiến bước trên con đường tu học, tất cả điều được tinh tấn và luôn giữ được cái tình dù ngắn ngủi của đời nhưng bảo đảm nó sẽ là mối tình cả ngàn năm, chứ không phải là cái tình “ngàn năm” của những đời kiếp vô thực và được nói bởi sự vô ý thức của một người không bỏ công tu hành nhưng muốn được làm thầy theo con đường tắt.

Chúng ta may duyên có Đức Thầy dạy bảo, dẫn dắt trên con đường tu học nếu có điều chi thắc mắc nên hỏi Thầy. Không nên tự cột, tự trói với nhau và tự tìm đến ở những hình ảnh vô thực.

Qua sự chứng kiến trên, tôi khẳng định rằng Thầy vẫn luôn an nhiên và mở rộng vòng tay với các vị, vì đối diện với 1 kẻ hại Thầy, hại Đạo, phá hoại Pháp Đạo,... Thầy vẫn như như...

California, ngày 15 tháng 4 năm 2008
Từ Thiện Ngọc Tuyên.

PHỤ LỤC HÌNH ẢNH

Cô ĐBL, Đức Thầy và tôi.

Các pháp hữu hỷ nhìn và tự thấy qua phong thái của Đức Thầy đối diện với kẻ phá hoại và chia rẽ Pháp Đạo và nhìn phong thái của người thường tự xưng là “Đức Ngài” đối diện với người mà mình luôn âm thầm tìm cách phá hoại và “đâm sau lưng”....

Từ trái sang phải: Tôi, cô ĐBL, Đức Thầy, Huyền.

“Bản lãnh” của người thường tự xưng là “Đức Ngài” có thể “tự nhiên” trước “nghịch cảnh” đến như vậy sao? Qua tám hình, “Chánh - Tà” cũng đã chỉ rõ.